

УДК 327:94.008.2(477) “1920”

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ДИРЕКТОРІЇ УНР ЯК ЧИННИК ЗБЕРЕЖЕННЯ ДЕРЖАВИ (1920)

**ЯБЛОНСЬКИЙ В.М.,
кандидат історичних
наук, доцент,
заступник
директора,
Національний
інститут
стратегічних
досліджень**

У статті розглядається зовнішня політика Української Народної Республіки у 1920 р. Аналізуються основні напрями діяльності УНР на міжнародній арені: робота в Лізі Націй та двосторонні стосунки, головним чином із європейськими країнами. Значна увага приділяється українсько-польському військово-політичному союзові, його ролі у подальшій збройній боротьбі Директорії УНР проти більшовицької Росії.

Ключові слова: УНР, Директорія, зовнішня політика, Варшавський договір, Ліга Націй.

Другий повоєнний рік став першим роком, коли у світі почала діяти система мирних договорів, які пізніше отримали назву Версальської. Європа була поділена між переможцями на сфери впливу, однак на її Сході, ще продовжувалися запеклі військові дії, основним фігурантом яких залишалася УНР. Україна, як і в 1919 р. намагалася виконати надважливе завдання: «Ведучи боротьбу за самостійну Україну, шукати зближення з нашими західними сусідами, і через них знайти для України надійну базу в світовій міжнародній opinio» [1, с. 176]. Проте таке розуміння зовнішньої політики прийшло не одразу.

Вивченню певних аспектів цієї проблеми присвятили свої роботи низка дослідників, зокрема М. Стахів, В. Лозовий, В.Соловйова та ін. [10-14]. Метою даної статті є дослідження зовнішньої політики УНР в передеміграційний період.

1920 р. приніс і нові можливості для зовнішньополітичних кроків Директорії. Змінилися як внутрішні,

так і зовнішні умови. Директорія втратила переважну більшість своєї території. Антанта, як блок, виконавши свої завдання у війні, практично розпалася на окремі країни із своїми інтересами та сферами впливу. Тому перед українською дипломатією постали зовсім нові завдання. Як зазначав І.Мазепа, «міжнародна політика, як і політика взагалі, оперує лише з реальними силами. Наше завдання в цей момент за всяку ціну удержатись військово й політично на поверхні життя...» [4, с. 119]. Це прекрасно розуміли і в МЗС. У звіті зовнішньополітичного відомства наголошується, що «всякі однобічні позиції, які небудь одні напрямки політики, зараз неможливі, або і виключені; зараз грає роль напрямок всебічний, так мовити універсальний, продиктований об'єктивною оцінкою обставин. Не може бути і мови про якусь односторонню орієнтацію наприклад, на одну з груп недавньої світової війни і т.д.» [7, арк. 212-213].

Директорія УНР вважала, що задля «врятування Української Державності треба принести певні матеріальні жертви» та «зректись територіального максималізму і вибрати новий шлях в закордонній політиці, який привів УНР до згоди з сусідніми державами Польщею та Румунією» [Там само, арк. 4].

Прагнучи укласти антибільшовицький союз, уряд України вже восени 1919 р. вислав до Варшави дипломатичну місію з відповідними повноваженнями. Ці повноваження були визначені таємною постановою спільного засідання членів Директорії і уряду: «Маючи на увазі всі умови і обставини, в яких перебуває УНР в сучасний момент, визнати необхідним дати згоду на встановлення кордонної лінії між УНР і Республікою Польською по лінії Бартелемі через територію Галичини і по річці Турії через територію Наддніпрянської України, а в випадку необхідності - по річці Стирі. Зазначений територіальний кордон є той максимум, на який може піти уряд» [6, с. 67]. Ця постанова послужила фундаментом для майбутнього Договору від 21 квітня 1920 р., який ставив обидві держави у союзницькі стосунки. Як зазначав О.Шульгин, «це було революцією в тодішній нашій закордонній політиці, і треба було великої громадської мужності, щоб на неї зважитись» [1, с. 175].

До того ж і сам переговорний процес під тиском поляків відхилився від запланованого: вже на вступних переговорах у Варшаві українська делегація не дотримувалася директив уряду від 15 листопада, про які йшла мова раніше. «Згідно цього

договору відступлено Польщі більші, ніж дозволялося, частини території України, а найголовніше, що згідно з цим договором похід на Україну мав відбутися з участю польської армії» [5, с. 128]. Значення квітневого договору різними політичними силами і науковцями оцінювалося неоднозначно: від повного схвалення аж до кваліфікації його як зради інтересів України. Скоріш за все, це був один з останніх реальних і важких шансів зберегти Українську державність.

За умовами договору, польський уряд визнавав право УНР на незалежне існування в межах території, яку буде визначено окремими договорами між Україною та її сусідами; Польща визнавала за УНР територію в кордонах 1772 р., мала бути створена спеціальна спільна комісія для точного визначення кордонів; сторони зобов'язувалися не укладати міжнародних угод, які б могли принести шкоду одній із сторін; бралися взаємні зобов'язання щодо забезпечення національно-культурних прав українців і поляків в обох країнах; водночас із підписанням ця таємна угода набирала чинності негайно; окремо укладалася і військова конвенція [8, с. 210-211].

Український уряд, добровільно поступившись значною територією і тим самим збільшивши кількість опозиціонерів, одержав у замість визнання УНР як держави «*de jure*» однієї країни. Все це було зроблено задля підтримки України у політичному, військовому і фінансовому відношеннях. Польща діставала етнографічні українські землі і союзний договір з Українською державою, що створювало нові загрози для РРФСР. Уряд УНР сподівався за допомогою Польщі отримати визнання у країн Антанти і таким чином забезпечити себе від домагань з боку Радянської Росії. І справді, в цей час українська справа стала предметом поживавленого інтересу європейської політики, урядами деяких держав (Франція і Англія) ставилося питання про визнання України «*de facto*» і про направлення до неї військових місій [7, арк. 8].

Однак події почали розвиватися не на користь України. Річ Посполита показала себе як ненадійний союзник. Перші симптоми такої політики проявилися вже на Мінській мирній конференції (літо 1920 р.), яка покликана була покласти край польсько-українсько-радянській війні. Не принципову і загалом помилкову позицію щодо конференції зайняв український уряд. Уряд Польщі натиснув на Директорію, давши зрозуміти, за ким «перша скрипка» у союзницьких взаємостосунках. Було

вирішено «не настоювати на своїй безпосередній участі в тих переговорах», оскільки «всі принципи та справедливі інтереси союзної держави будуть урядом Польської Річи Посполитої взяті під увагу і належно боронені» [Там само, арк. 10].

Політика уряду Польщі, його диктат, пасивність уряду УНР та Директорії призвели до втрати ініціативи на переговорах. Більше того, більшовицька сторона виставила окрему делегацію від УСРР, яка заявила себе єдиним представником України. Була і третя делегація, що репрезентувала Україну. Президент ЗУНР в екзилі Є.Петрушевич вислав окрему делегацію на чолі з К.Левицьким, поведінка якої не сприяла позитивному вирішенню української справи [9, с. 361].

Ні поляки, ні українці внаслідок неузгодженості не змогли використати перевагу моменту, який зумовлювався військовими успіхами польсько-української коаліції. Здобутком цього моменту стало лише те, що місце переговорів було перенесено на більш нейтральну територію – із Мінська до Риги. Тепер українська делегація наполягала на своїй присутності на переговорах. Але останні події на фронті призвели до того, що свою волю почала диктувати протилежна сторона.

Уряд УНР до переговорів у Ризі допущений не був. Це сталося насамперед тому, що його не підтримала польська сторона. Хоча польські урядовці й запевняли про свій намір дотримуватись букви і духу квітневої угоди 1920 р., але, визнавши уряд УСРР, цим самим фактично денонсували всі попередні договори. З початком переговорів у Ризі польська сторона не застосовувала в дебатах назви УСРР. Це фактично було все, на що спромоглися поляки, відстоюючи інтереси України. Делегація РРФСР у всіх офіційних заявах і деклараціях демонстративно вживала обидві назви – УСРР і РРФСР. Тиск РРФСР на Польщу, обумовлений неуспіхами останньої на фронті, призвів до підписання 5 жовтня 1920 р. головами делегацій протоколу, за яким вони зобов'язувалися укласти не пізніше 8 жовтня договір про перемир'я. Протокол був підписаний Польщею, з одного боку, і РРФСР та УСРР – з другого. Всі намагання голови української делегації С.Шелухіна вплинути на свого союзника не мали успіху. Не мала жодних наслідків і нота протесту української делегації від 7 жовтня 1920 р., в якій говорилося, що такий розвиток подій фактично визнає УСРР як суб'єкт міжнародного права, чим «додає нової сили большевизму, завдає великих труднощів законному урядові

УНРеспубліки і загрожує не тільки Україні, але й Польщі і цілій культурній Європі» [3, спр. 4, арк. 16-17].

Крім того, другим пунктом угоди уряду Польщі виносилося застереження не підтримувати військових формувань, що діють проти РРФСР та УСРР. Цей пункт був спрямований проти УНР та її армії, яка, за умовами перемир'я змушена була відступити за демаркаційну лінію. Паралельно у польській пресі розгорнулася кампанія критики уряду і армії УНР. Таким чином, українсько-польська коаліція розпалася. Цей союз був запізнілий і самотужки не зміг протистояти зміцній армії більшовицької Росії.

Схожі причини, які змусили уряд УНР піти на союз із Польщею, привели його і до співробітництва з Румунією. Наріжним каменем взаємовідносин двох країн стало питання щодо Бессарабії. Якщо врахувати велику зацікавленість нею Росії, то це питання поставало як міжнародне. З огляду на те, що для УНР йшлося про існування її взагалі як держави, то уряд заявив про свою повну незацікавленість Бессарабією. Такий крок дозволив уникнути конфронтації з Румунією. Українська амбасада в Бухаресті на чолі з К.Мацієвичем і військова місія під керівництвом генерала Дельвіга докладали зусиль для повернення військового майна раніше роззброєного українського корпусу та наведення економічного «моста» з Європою. До надання військової допомоги Україні Румунією не дійшло перш за все через позицію Антанти і більшовицької Росії.

Важливим напрямом політики було створення Балтійсько-Чономорського союзу. Ще на Паризькій мирній конференції за українською ініціативою на певний час була сформована коаліція із «окраїнних держав», координатором якої було обрано представника УНР. Але більш результативною і продуктивною була робота на спеціальних конференціях за участю зацікавлених сторін. Це насамперед конференції в Дорапті (Дерпті) (листопад 1919 р.), Ризі (грудень 1919 р., серпень 1920 р.), Гельсинфорсі (січень 1920 р.). Представники України відстоювали ідею «спільного фронту» проти РРФСР. Однак делегації УНР брали участь не у всіх конференціях через спротив урядів деяких держав, головним чином Польщі та Литви.

Як правило, ці конференції закінчувались безрезультатно, незважаючи на те, що проблеми новопосталих держав були схожими. Проте шляхи і механізми їх вирішення бачились по-різному і часто

навіть коштом інших держав – своїх потенційних союзниць.

Певним успіхом завершилась конференція у Ризі, що проходила у серпні 1920 р. (УНР брала участь у ній на рівних з усіма державами правах). Україна, Польща, Латвія, Литва, Естонія на цій конференції утворили об'єднання, яке неофіційно мало назву Східної або Малої Антанти. Координуючим органом цього об'єднання стала Рада уповноважених представників. Конференцією було досягнуто підписання політичної конвенції, якою держави-учасниці взаємовизнавались, зобов'язувались не підтримувати ворожі військові формування, ратифікувати військову конвенцію, гарантувати національно-культурні права громадян, відкрити торговий шлях від Балтійського до Чорного моря. Ратифікація мала б відбутися до 31 грудня 1920 р.

Але конвенція, так і не схвалена більшістю парламентів, почала порушуватися. У листопаді 1920 р. польські війська зайняли частину Литви і загрожували кордонам Латвії. Польський уряд не зміг утриматися від спокуси скористатися правом сильного в територіальній суперечці. Цей факт став головною причиною нератифікації урядами країн Балтії вищезазначеної угоди. Таким чином, ідея і розпочата робота зі створення Балтійсько-Чорноморського союзу була приречена на неуспіх через різні «вагові категорії» сторін-учасниць. Згодом охолонули взаємини між країнами Балтії і УНР, головним чином через союзницькі зв'язки останньої із Польщею та через тиск РРФСР.

Спільність інтересів та схожість геополітичного становища України і колишнього російського Причорномор'я підштовхувала уряд УНР до більш активної співпраці з Кубанню та державами Кавказу. Так, 7 серпня 1920 р. було укладено «з урядом Кубані... військову конвенцію, з метою боротьби проти большевиків» [7, спр. 404, арк. 74]. Значеним договором обидві республіки визнавались незалежними державами. Як варіант, розглядалася можливість створення конфедерації.

Щодо Криму Директорія дотримувалася думки, що він має бути українським, оскільки без нього, зазначалося у звіті зовнішньополітичного відомства, «наша морська межа тратить всяку реальну вартість» [Там само].

Досить складно розвивалися взаємовідносини з антибільшовицькою Росією. Всі намагання Директорії УНР спрямувати їх у цивілізоване русло не сприймалися. Представники «білого» руху

виступали за «єдину і неподільну» Росію. Вони контактували з УНР лише для можливої спільної боротьби з більшовиками. Спроби порозуміння так і залишилися спробами, головним чином через різне бачення місця і ролі УНР урядами Росії та України. Винятком можуть слугувати лише двосторонні спроби УНР та Врангеля до співробітництва. Проте і вони закінчилися безрезультатно, в основному через недовговічність режиму останнього [Там само, арк. 109-114].

Зовсім інші стосунки склалися між УНР та країнами Заходу. Основними проблемами цих відносин було надання допомоги у її боротьбі за збереження державності та визнання Української Народної Республіки «de jure». Вони розвивались у двох напрямках – як двосторонні і у Лізі Націй (Союзу Народів).

Для того щоб справа УНР потрапила на розгляд в одну із комісій Союзу Народів, українська дипломатія розпочала активну підготовку. Офіційно ініціювався цей тривалий процес 14 квітня 1920 р., коли було надіслано листа у Лондон на ім'я Генерального секретаря Д.-Е.Друмонта. Офіційна реакція на лист з'явилася лише через 4 місяці. 25 серпня Генеральний секретар звернувся до голови Ради Міністрів УНР з проханням надіслати основні відомості про Україну: сучасне становище, акти проголошення незалежності, документи інших держав щодо її визнання тощо. Потрібні документи були негайно надіслані.

Справи про прийняття нових держав у члени Союзу Народів розглядалися окремими комісіями. Українське питання розглядалося у підкомісії «С» 5-ї комісії під головуванням представника Норвегії Ф.Нансена. Склад підкомісії був надто невигідний для України. За винятком представника Румунії, репрезентанти інших країн (Іспанія, Китай, Греція, Австралія) дуже мало розумілися на проблемах України. Підкомісія винесла після обговорення справи України негативне рішення (25 листопада 1920 р.). Не змінили його і два наступні засідання 1-го та 6-го грудня 5-ї комісії під головуванням представника Чилі. Не вплинули на негативне рішення і постійні консультації з головами делегацій Англії, Франції, Італії, Чехії, Польщі, Румунії, Швеції, які запевняли українських дипломатів у своїй підтримці.

О.Шульгин, як представник уряду УНР, нотою від 11 грудня протестував проти такого рішення комісії, кваліфікуючи його як таке, що йде на користь більшовикам [Там само, арк. 126]. Фактично

без обговорення відмовила у прийнятті України і Асамблея Союзу, яка 23 голосами «проти» 17 грудня винесла остаточний вердикт. Представники тих країн, що обіцяли підтримку, або не з'явилися на це засідання, або утрималися від голосування.

Головна причина цього рішення вбачається у чергових невдачах польсько-української армії на більшовицькому фронті. Аргументація зводилася до посилань на п.10 Статуту Союзу Народів, де говорилося про необхідність оборони своїх членів, аж до збройного втручання [Там само, арк. 67]. Зрозуміло, за умов, що склалися, у військовому відношенні для Союзу Народів вигідніше було поступитися демократичними принципами, ніж зважитися на збройну боротьбу проти Радянської Росії, захищаючи Україну.

Термін «Антанта» для 1920 р. можна вживати скоріш за інерцією, ніж для характеристики військово-політичного союзу. Після закінчення війни змінились завдання, що стояли перед кожною з країн Антанти зокрема і в цілому. Загострилися споконвічні суперечності між Францією та Англією. Більш самостійну і дещо осібно позицію почала займати Італія, зросла роль США. Українська дипломатія намагалась використовувати існуючі суперечності між країнами-переможницями. Проте сподівання на підтримку української справи Антантаю не виправдалися. Антанта не підтримувала Україну, навіть знехтувавши тим, що УНР три роки підряд вела боротьбу з більшовизмом. Таке небажання країн-переможниць надати допомогу УНР пояснювалось насамперед тогочасним розумінням «російської проблеми». Як правило, світові світу бачили українську справу складовою російського питання і пов'язували її вирішення із вирішенням останнього. Однак буде несправедливим не зауважити, що під кінець 1920 р. вже з'являлися певні зрушення. Так, уряди Англії, Італії та Японії схилились до думки про те, що вирішення російського питання не вимагає відновлення Росії в довоєнних межах [Там само, арк. 141-145, 149-150].

Спостерігалось потепління і у франко-українських відносинах. Ставлення офіційного Парижа до УНР в першій половині 1920 р. трансформувалось на краще. Таку переорієнтацію можна пояснити кількома факторами. Насамперед, була дискредитована у політичному та військовому відношеннях ідея ставки лише на «білий рух» як на єдину силу у боротьбі з більшовизмом. Інший чинник цього «потепління» знаходимо в утворенні військово-політичного союзу між Польщею та

УНР. Наслідками таких змін стали прихильні виступи групи французьких парламентаріїв у лютому-березні 1920 р., рішення французького уряду про фактичне визнання УНР в червні цього ж року та повідомлення українського представника у Парижі про намагання «вислати на Україну спеціальну місію, складену з фахових урядовців відповідних міністерств» [Там само, арк. 155].

Проте провал київської військової операції на фронті влітку 1920 р. унеможливив саму постановку питання про визнання Францією УНР і повернув першу до попередньої політики.

Досить неоднозначною щодо України була політика Англії. Відзначалася вона постійними «хитаннями», оскільки Англія пов'язувала себе союзницькими зобов'язаннями із Францією, а деякі впливові державні кола виступали за укладення торговельних угод із більшовицькою Росією. До того ж, існувала майже повна дезорієнтованість в українських справах, що взагалі було характерним для урядів більшості держав. Усі ці чинники впливали на невизначеність політики Англії щодо УНР. Але, за твердженням Міністерства зовнішніх справ УНР, «оскільки наші стремління до самостійного державного життя вкладаються в загальну концепцію світової політики Англії її відношення до нас не є вороже, скоріше прихильне» [Там само, арк. 142].

США посідали неприхильну позицію, головним чином через непоінформованість щодо реального стану в Україні (дипломатичне представництво УНР у США так і не розпочало роботу).

Відкривалися перспективи взаємин України з Японією. Намагаючись щось протиставити експансіоністській позиції Росії на Далекому Сході, японський уряд розглядав можливості використання впливу України в Зеленому Клині. Проте спроби УНР в питанні наведення контактів обмежилися нотою українського посольства у Берліні до урядів Японії і Китаю із закликами до тісного співробітництва. На думку А.Марголіна, ставка на Італію і Японію не призвела б до відчутних результатів, тому що «взагалі становище не ясне цих держав... і мало надійне, так як з ними поки що мало рахуються в питанні про Україну» [Там само, спр. 9, арк. 23].

1920 р. серед українських політиків була досить популярною думка про ставку на майбутній німецько-англійський стратегічний союз, що мав би скластися на противагу тій коаліції, що вже почала створюватися навколо Франції. Однак, як

справедливо зауважив відомий український дипломат Смаль-Стоцький, «англійсько-німецьке порозуміння є далекосяжною метою німецької політики і в теперішню хвилю ставити всю українську політику на основу яка не існує, це не є політично» [2, оп. 2, спр. 20, арк. 10].

Подальший перебіг подій повністю підтвердив ці слова. Тим більше, що симпатії Німеччини значно охолонули після українсько-польського союзу, а якщо і залишались, то майже всі на боці гетьмана П.Скоропадського.

Як і Німеччина, визнали УНР Австрія, Угорщина та Болгарія і проводили нейтрально-доброзичливу політику, однак через втрату ваги в тодішній світовій політиці і певні союзницькі інтереси вони більше дослухалися до думки провідних держав світу.

У таких країнах, як Данія, Голландія, Фінляндія, Бельгія, Швеція, Швейцарія, Норвегія, Греція, Ватикан, як правило, проходили акції з надання гуманітарної допомоги Україні, функціонували дипломатичні представництва УНР, що вже само по собі було фактичним визнанням України. Що ж до визнання юридичного, то воно могло статися в разі визнання УНР колишніми провідними державами Антанти [7, арк. 203-204].

Як не парадоксально це звучить, але міжнародне становище УНР, на відміну від внутрішнього, у 1920 р., дещо поліпшилось. Це сталося насамперед завдяки праці української дипломатії і подіям внутрішнього характеру. Вдалося похитнути давні європейські уявлення про багатовікову Російську імперію як про єдине ціле. Якщо, скажімо, під час

Паризької мирної конференції українській делегації були поставлені запитання найзагальнішого і ознайомчого характеру, то вже в ході підготовки до вступу у Союз Народів вимагалися документи, що засвідчували певні державотворчі етапи в історії УНР. Усвідомлюючи більшовицьку загрозу для Європи і переконавшись у певній безперспективності «білого руху», провідні держави світу доходили висновку про необхідність створення «буферної зони» на кордонах із Росією. УНР, яка вела кількарічну боротьбу проти РРФСР, як ніхто краще підходила на цю роль.

Що стосується діяльності української дипломатії у цей період, то її, звичайно, важко назвати бездоганною. Помилки, що були допущені у роботі закордонних відомств УНР, пояснюються насамперед недосвідченістю, інертністю і частою відірваністю дипломатичних представництв від Міністерства закордонних справ. Смаль-Стоцький зауважував, що «українська закордонна політика виказала вже ясне той дефект, що вона із молодечою нерозважливістю кидається то в ті, то в інші обійми, ставлячи все на якусь комбінацію і завжди сподіваючись якогось чуда. Так було і з Німцями, і з Францією і Парижем... Тут треба заявити, що наша політика мусить бути в першій мірі українською... [2, оп. 2, спр. 20, арк. 10-11].

Очевидно, що за тих умов у яких перебувала УНР, досить важко було вимагати від дипломатів чіткої і визначеної зовнішньої політики. Відсутність внутрішньополітичного консенсусу, певної політичної культури та традицій унеможливила здійснення ефективної зовнішньої політики.

ПОСИЛАННЯ:

1. Шульгин О. Симон Петлюра та українська закордонна політика / О. Шульгин // Збірник пам'яті Симона Петлюри. – Київ, 1992.
2. ЦДАВО України. Ф. 1429. Оп. 2. Спр. 20.
3. ЦДАВО України. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 4.
4. Мазепа І. Україна в огні та бурі революції / І. Мазепа. – Київ, Темпора, 2003.
5. Іванис В. Симон Петлюра – Президент України / В. Іванис. – Торонто, 1952.
6. Мазепа І. Творена держава (Боротьба 1919 р.). / І. Мазепа // Збірник пам'яті Симона Петлюри – Київ, 1992.
7. ЦДАВО України. Ф. 3696. Оп. 2. Спр. 404.
8. Борщак І. Варшавський договір / І. Борщак // Енциклопедія українознавства. – Т. 1.
9. Нагаєвський І. Історія Української держави ХХ століття / І. Нагаєвський. – Київ, 1993.
10. Соловйова В.В. Дипломатична діяльність українських національних урядів 1917-1921 рр. / В.Соловйова. – Київ: Інститут історії України НАН України, 2006. - 394 с.
11. Лозовий, В. Внутрішня і зовнішня політика Директорії УНР : (Кам'янецька доба) / В. Лозовий. – К. ; Кам'янець-Подільський : Аксіома, 2005. – 223 с.
12. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР : в 7 т. / М. Стахів. – Скрентон : Укр. роб. союз, 1962–1965.
13. Яблонський В. Від влади п'ятьох до диктатури одного. Історико-політичний аналіз Директорії УНР / В.Яблонський. – Київ: Альтерпрес, 2001. – 160с.

14. Буткевич О. Дипломатичні відносини Директорії України (1918-1921рр.) / О. Буткевич // Український часопис міжнародного права. – 1995. - №1.

Yablonsky V. Securing Ukrainian State as foreign policy priority of unr directory in 1920 / National Institute for Strategic Studies

The article is focused on the foreign policy of Ukrainian People's Republic (UNR) in 1920. The author reviews major tracks of UNR activity in the international arena: diplomacy in the League of Nations and bilateral relations with the European powers. Special attention is paid to Ukrainian - Polish political and defense alliance, the role it played in the armed struggle of UNR Directory against bolshevik's Russia.

Key words: UNR, Directory, foreign policy, Treaty of Warsaw, League of Nations.

Яблонский В.М. Внешняя политика Директории УНР как фактор сохранения государства (1920) / Национальный институт стратегических исследований

В статье рассматривается внешняя политика Украинской Народной Республики в 1920 г. Анализируются основные направления деятельности УНР на международной арене: работа в Лиге Наций и двусторонние отношения, главным образом с европейскими странами. Значительное внимание уделяется украинско-польскому военно-политическому союзу, его роли в последующей вооруженной борьбе Директории УНР против большевистской России.

Ключевые слова: УНР, Директория, внешняя политика, Варшавский договор, Лига Наций.

Стаття надійшла до редакції: 17.01.2017

Рекомендовано до друку: 07.02.2017